

عکس/افسانه مجسمه شیردال

۲۵ دی ۱۳۹۳ ساعت ۱۷:۱۱

سرستون‌های مشهور هخامنشی یکی از مشهورترین سازه‌هایی هستند که شیردال‌ها را نمایش می‌دهند. اما این سازه‌ها که در معماری عیلامی کاربرد داشته‌اند بیش از همه در شوش و مناطقی از آسیای غربی، مدیترانه و یونان پیدا می‌شوند.

شیردال (یا بشکوچ) یک موجود افسانه‌ای با تن شیر و سر عقاب (دال) است که گوش‌هایی شبیه به اسب دارد و نماد قدرت و شکوه به حساب می‌آید.

سرستون‌های مشهور هخامنشی یکی از مشهورترین سازه‌هایی هستند که شیردال‌ها را نمایش می‌دهند. اما این سازه‌ها که در معماری عیلامی کاربرد داشته‌اند بیش از همه در شوش و مناطقی از آسیای غربی، مدیترانه و یونان پیدا می‌شوند.

قدیمی‌ترین «شیردال» کشف‌شده از آسیای مرکزی به سده‌های چهارم و پنجم پیش از میلاد برمی‌گردد و به حکومت‌های تابع امپراطوری هخامنشی تعلق دارد.

شیردال یا بشکوچ

هخامنشیان شیردال را « نگهبانی در برابر اهریمن، جادو و دروغ » می دانستند. سرستون های مشهور هخامنشی هم یکی از مشهورترین مصنوعات بشری هستند که شیردال ها را نمایش می دهند. نام این جانور در پارسی میانه « بشکوچ » است. خیلی ها اعتقاد دارند سیمرغ در ادبیات کلاسیک پارسی نو، نمود نوینی از شیردال یا بشکوچ است، هرچند نام خود سیمرغ به پیش از اسلام باز می گردد.

یکی از افسانه هایی که درباره شیردال گفته شده این است که شیردال بر دروازه ی شهر « تبس » در مصر باستان می نشست و از رهگذران ضرب المثل می پرسید؛ هر کسی پاسخ غلط می داد، او را روی تختی می خواباند و اگر بدنش بزرگ تر از تخت بود، قسمت های اضافه را می برید و اگر کوچک تر بود، بدنش را می کشید تا به اندازه تخت شود.

طبق افسانه های اروپایی پنجه شیردال شفابخش بود و پر شیردال می توانست چشمان نابینا را بینایی ببخشد؛ اما آنچه در عطاری های اروپایی به عنوان پنجه شیردال فروخته می شد چیزی نبود جز شاخ بزکوهی.

